

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A budapesti borbély, fodrász és parókakészítő ipartestület, a budapesti borbély- és fodrász betegsegélyző és temetkezési egyesület, s a budapesti fodrászsegédek betegsegélyző pénztárának hivatalos közlönye.

FODRÁSZ ÚJSÁG

FODRÁSZOK és BORBÉLYOK SZAKKÖZLÖNYE

Előfizetési díj:
Egész évre 8 K.
Fél évre 4 K.
Negyedévre 2 K.
Egyes szám ára
40 fill. Kapható a
kiadóhivatalban.

Szerkesztőség:
VII., Csengery-utca 25. sz. II. 19.
A lap szellemi részét illető közle-
ményeik a szerkesztőséghez cim-
zendők.

Kiadóhivatal:
VII., Vörösmarty-utca 17. sz.
Minden pénzbeli küldemények, hír-
detések, felszólamlások a kiadóhi-
vatalhoz intézendők.

➡ Az ipartestület tagjai a lapot díjmentesen kapják. ➡

Egy országgyűlési képviselő beszéde.

T. Képviselőház!

A közoktatásügyi miniszter ur, tárcája költségvetésének vitájában résztvett szónokok beszédére reflektált egy nagyobb szabású beszéddel, melyet képviselőtársaim pártkülömbőség nélkül tetszéssel fogadtak.

Elösmerem én is, hogy a kultuszminiszter ur az ő reszortjában sok üdvös és praktikus dolgot teremtett, melyet eléggé is magasztáltak és kidomborítottak az előttem beszélt kormánypárti képviselőtársaim.

Én, t. Ház, a jelenben nem óhajtok a közoktatáshoz hozzászólni, mert nézetemet már több képviselőtársam kifejtette s így csak ismétlésbe kellene bocsátkoznom, de nem hagyhatom szó nélkül a t. közoktatásügyi miniszter ur beszédének egy pontját, melyben azt mondja: (olvassa a miniszter beszédét)

Teljes készséggel elismerem, hogy egy fejlettebb ipar és egy fejlettebb kereskedelem nagyobb vonzóerővel bír, de azért nem szeretem, ha a nemzetnek egy megrögzött hibájáról van szó, akkor mindig valami másban, valamely más intézményben keressük az okokat. Én csak azt akarom elérni, hogy ne a funkcionálizmus, ne a hivatalvadászat, hanem a kezdeményezéssel, iparkodással, törekvéssel járó pályák felé forduljanak. Azt pedig éppen nem fogadhatom el argumentumul, hogy a kereskedő- és iparossegédek szolgálai

állásért folyamodnak. Én nagyon jól tudom és megmondom, hogy miért teszik. Azért, mert nem szeretnek dolgozni, mert keresik, hol lehetne nyugodtabban és csendesebben az előszobában szundikálni. Én abban a nézetben vagyok, hogyha a világon mindenki hizeleghet is a nemzet hibáinak, ezen a helyen kell lenni egy embernek, aki a nemzet hibáira is rámutat néha.

T. Képviselőház! Szomorú dolog ez, ha igaz, *hogy nem szeretnek a mi iparosaink dolgozni*, mert azt hiszem nem kétkedik senki sem, hogy ez az ország még mezőgazdasági tekintetben is csak akkor virulhat jövőben, ha erős ipar fejlődik. Várhat-e az ország valamit attól az iparosságtól, mely dologkerülő, kik munka helyett jobban szeretnek a csendes előszobában szundikálni.

Én, t. Ház, a kisiparosság százazreit védelmembe veszem a miniszterrel szemben és visszautasítom a reájuk nézve sértő kijelentését. Csodálom, hogy nem akadt a t. képviselőtársaim között senki sem, ki nagyobb orátori tehetséggel mint én, védelmébe venné az iparosokat, kik milliókat izzadnak ki ország pénzmolokjának.

Nagyon rosszul tudja a miniszter ur, ha azt hiszi, hogy a dologkerülés az oka annak, hogy az iparosok kapva kapnak a szolgálai állások után. De a szolgálai sorsát is igen rosszul ismeri a miniszter ur, ha azt hiszi, hogy az csak a kellemes szundikálásból áll. Lehet talán, hogy a miniszter ur elő-

Figyelem! Figyelmeztetjük a t. tagtársakat, hogy bevásárlásaikat közvetlen a rakárnál, naponta délelőtt 8—12-ig, délután 3—6-ig eszközölhetik. A szövetkezetnek azon t. tagjai pedig, akik üzletrészeik befizetésével hátralékban vannak felhivatnak arra, hogy azokat az előírt részletekben most már annál is inkább fizessék be, mert a „Központi hitelszövetkezet” utasítása szerint szigorúan kell eljárunk.

Az igazgatóság.

szobájában van ilyen szundikáló állás, de higgye el, hogy bizony szolgának lenni nem valami dicső gondolat. Az a nyomoruságában is önállóságához szokott kisiparos nem szívesen áldozza fel önállóságát, de rá viszi a kényszer, a nyomor. Tudja e a miniszter úr, hogy ez az osztály azelőtt jó módban és gondtalanul élt, s hogy most nem úgy van annak nem a lomhasága az oka, hanem a *gyárak*, a *nagy adók* és a *szabad ipar*. Ausztria elárastja ipari termékével az országot s a mi még maradna, azt a szabad ipar teremtette kontárok konkurenciája veszi el tőlük s ha mégis keres valamit, az meg kell adóba.

Napról-napra halljuk, hogy mily nagy a pénz-bőség, a takarékpénztárak leszállították a kamatokat 3 és 3½-re, de azért az iparos — a nagy pénz-bőségben — alig bír kapni 8–10 százalékos pénzt kölcsön. Állítsa föl a kormány az önálló vámsorompót, törölje el a szabad ipart és teremtsen egy kisipari bankot, akkor még miniszternek sem fog iparost, nem pedig szolgának.

Azt mondta — nagy pathosszal — a miniszter ur, hogy kell lenni azon a helyen — már mint a miniszterek helyén — egy embernek, aki a nemzet hibáira is rámutat néha.

Én meg azt mondom, hogy kell lenni ezen a helyen — már mint a képviselők helyén — egy emkernek, aki a miniszter tévedéseire is rámutat néha. Ne mondjuk dologkerülőknek azokat, kik munkájuk keserves verejtékével áztatják száraz kenyert. Azt pedig nem fogadom el argumentumnak, hogy szolgálai állásért azért folyamodnak, mert dologkerülők volnának. Legyen csak a miniszter ur csak egy hétig is szolgál, többet fog dolgozni, mint az egész minisztersége alatt dolgozott.

Az önbizalmat kell az iparosságban fejleszteni, mert elvesztették az önerejükbe vetett bátorságot, már pedig a miniszter ur beszédével nem e célt szolgálta.

Karoljuk föl szeretettel az iparosságot, s ha lehet a t. képviselő társaim is ne külföldről szerezzék be ipari cikkeiket. Az iparfejlesztés kérdését vegyük szőnyegre s hallgassuk meg őket is, ne csak az iparlovagok tücskét-bogarát vegyük szaktekintélynek. Akkor ez ország ipara föllendül s föl fog emelkedni a mezőgazdaság is.

A szabad iparral a kenyerét vettük el a kisiparosságnak s most még az éhező és nyomorgót meg is csúfolják? Ez nem uri dolog.

*

Sajnos, hogy e beszédet csak álmomban hallottam.

Ad vocem szakiskola.

Vannak bizonyos témák, melyek ha megpendítve lesznek, nem tudom mi okból de egy benső ösztön kényszerít, hogy magam is bele kontrázzak. — Schöller szaktársam sok jó akarattal, de kevés szakismerettel egy cikk írásában fogott — ugyan még holmi plágiumról is suttoztak — melyben ugyan *sok szó* esik, de annál kevesebb a praktikus értelem-ből van benne.

Nehéz lesz ugyan sorrendben felelni, mert akár egy kaleidoskopban, oly hamar és minden átmenet nélkül követi az egyik téma a másikat.

Kezdem tehát ott, a hol ő, t. i. a cikkíró úr! a midőn per sundam bundam, mestérnek, segédnek szemére veti, hogy nem törődik a szakiskolával, mert nem *sport* dolog.

Lehet, mert véletlenül egy sport-egyletnek elnöke vagyok, mely egylet $\frac{9}{10}$ részében szaktársakból áll, talán ezen vágást magamra veszem, de kijelentem egyszersmint, hogy egyetlen tagomat sem vontam ki a szakiskola üdvös intézményéből, hanem annál többet a füstös vendéglői és kávéházi helységekből; mert alig bejárva a téli nedv felszikkadását a tavaszi kikelet megnyilvánulását, örömmel a kerékpárra pattanva, kártya, teke asztalt ott hagyva, sőt vannak kik még a lóversenyeket is elhanyagolják, hogy velünk tartva a szabad természetben, hazánk kies vidékeit felkeresve; testben és lélekben megedzve felfrissülve a rövid szabad idejüket ily módon felhasználták.

Reméllem megnyugtattam Schöller urat, tehát a *Sport-tól* ne féltse a *szakiskolát*.

Ami a szakiskolának vezetését illetve, annak hiányosságát felelmitve — Cikkíró ur midőn azon idealis elvtől át volt hatva, hogy dacára, hogy *nem volt rá szüksége* mégis látogatója volt a szakiskolának, nemes példájával a többieket is buzdítva.

Szépnek ugyan szép ezen szakmánk iránti áldozat készsége, de talán még tetszik emlékezni, hogy akkor tájt én voltam a szakiskola vezetője; akkor épp azon rökönyödtem meg leginkább, hogy a szakiskolát frekventáló segédurak $\frac{9}{10}$ része oly képzett szakembernek — legalább az uri fodrászatban — képzelte — pardon tudta magát, mint t. Schöller ur és így esett meg aztán a dolog, hogy dacára, hogy élő szóval, valamint tollal a szaklapban, felkértem, figyelmeztettem a segédurakat, hogy az uri fodrászat tökéletes tudása épp oly szükséges valami, mint a mindennapi kenyér, a hölgyfodrászat elsajátítását csak csemegének tekintsék, hiába úgy álltam, mint proféta a pusztában.

Ha nem a szakmánk iránti szeretet, vagy egy bizonyos dac nem ösztökélt volna — miután előre jósolták, hogy második esztendőben csődöt mondhatok a szakiskolai tervemmel — pedig a 3-dik évben 84 hallgatóm volt — én már az első évnek ezen szomorú tapasztalatai után be adtam volna a lemondást, mert tessék elhinni, nem csak félre érve, hanem meg nem értve lenni az még jobban lankasztja az ember munka kedvét.

Tapasztalva milyen ijesztő módon hanyatlak az uri fodrászat képzettsége tudva, hogy segéd koromban a bácskai, a torontáli borbély segéd, valamint a budapesti fodrász segédek milyen jó hirnévvel birtak Ausztriában, mint külföldön és most — a borotvát minden vendég után frissen fenni, a nyíró géppel neki rontani — és semmi több.

Hiába állítják általánosságban, hogy ez most a divat, a vendég ezt úgy kívánja; azért vagyunk tanult fodrászok és fővárosiak, hogy szakképzettségünket, izlésünket, ha kell a vendégre rá erőszakoljuk. Ilyen eset valószínűleg egyik,

Eredeti ROXO BOROTVÁK és élfínomító kövek egyedül ZAORAL JÁNOS-nál kaphatók.

másik kollegámnál is előfordult, hogy látva a vendég hajának rossz fekvését, a vassal való igazítást felajánlva, az illető kézzel, lábbal tiltakozott ellene, de némi rábeszélésnek engedve nem csak megelégedését nyertük meg, de következő esetekben már maga a vendég kívánta. De szakmabelieink kényelem szeretete, melynek természetes következménye a közönyösség, öl meg bennünk minden ambíciót. — Mi csak összetett kezekkel tudunk keseregni — a rossz idő viszonyokat, a kontárok, stb. okál felhozni, de hogy helyzetünk javítására kísérletet tennénk — ha csak nem valami beretváló por feltalálásával — egy ujjat sem mozdítunk.

Fiatalságunk munkaképességét, jobban mondva hiányosságát itt pertraktálni nincs szándékomban, bátorságom sincs ezen darázs-fészekbe nyulni. Ugy általánosságban azonban legyen szabad felemlítenem, hogy fiatal munkásaink, minden ambíció, minden az iparunk iránti vonzódás nélkül egyszerűen a rideg élet fentartás ösztönéből gépiesen dolgoznak s e szerint bekövetkezett azon szomorú tény, hogy nem mi tesszük a hajvágó gépeket rabszolgánkká, hanem mi lettünk azoknak rabszolgái.

Ebből tehát Schöller ur valamint azok, a kiket érdekel kihámozhatják, hogy a szakiskolai intézménynél a fő baj nem a vezetésben, hanem mind inkább a hallgatók ignoranciájában rejlik.

A többi észrevételeit, tanácsait illetve, részint tévesek, részint kivihetetlenek. — Hogy a segédek betegsegélyző egyesülete most kötelező, ezen humanizmust az állam első sorban a saját érdekében rendelte el, mert különben a beteg munkást állam költségen kellene ápolgatni. — Továbbá az a két forint, melyet most tagdíjként többet fizet, abból a szaklapra egy fillér sem esik, miután az a jövőben létesítendő segély esetleg nyugdíj alapra lesz tőkésítve. Itt is a jóvá hagyást azért kaptuk, mert az állam minden olyan törekvést szívesen támogat, mely polgárainak önsegélyezésére szolgál, ott azonban, a hol közvetlen haszna nincsen, ott már nem igen törődik az iparos kivánságaival. Bizonyítéka, hogy ugy a kereskedelmi miniszterhez, valamint a főváros tanácsához, szakiskolai szubvenció dolgában intézett folyamodványunk, mind két helyről elutasított. — Hogy a segéd urak önként a szakiskola részére 40—60 fillért havonta befizetnének azt Schöller ur épp oly kevésbé hiszi, mint én; *már azért sem, mivel nincs szükségük rá??!*

A verseny fésülések rendezését magam is nagyon sajnálom. De be kellett szüntetni, mert az utolsó verseny alkalmával a deficit a 90 frtot is túl haladta és azt tisztán a szaktársak indolenciáján mult, ott, miután ha nem volt versenyző, vagy intéző, tehát nem közvetlen érdekelt fél, az egész dologgal nem törődve, el sem jött. A nagy közönség? Erről már legjobb hallgatni.

A véletlen, a bécsi szaklap legutolsó számát adta a kezembe és abban egy sziléziai harmad rendű városban Troppauban tartatott szakiskolai versenyfésülés következőképen van leírva.

Az elnök üdvözli a megjelent iparkamarai elnököt! polgármestert! városi tanácsost! iparhatósági biztost! valamint a majdnem teljes számban megjelent szaktársakat, azok nejeit és segédi kart. — (Ki látott már nálunk ilyen diszes társaságot?) — A szakiskola vezetője jelenti, hogy a 75 Troppauban időző segédek közt 42 segéd és pedig nagyon szorgalmasan látogatta a szakiskolát. — A fésülési versenyben 5 a hajmunka kiállításban 3 kitüntettekhez az iparkamarai elnök buzdító szavakat, a szakiskolai vezetőségnek pedig a polgármester mondott elismerő szavakat. A testületi elnök

pedig az iparkamarának, a városi tanácsnak és a helybeli takarékpénztárnak (!!) mondott mély köszönetet az adott szubvencióért. Az ünnepély a fent említettek jelenléte mellett a tanoncok ünnepélyes felszabadításával fejeződött be.

Ugyan mikor fogunk mi ott tartani? Nézetem szerint, csak akkor, ha első sorban iparunkat és egymást tanuljuk megbecsülni, mind addig ugy marad, mint volt és ezen sajna sem Schöller ur, sem az én tanácsom nem fog változtatni.
Réthly.

Egy füst alatt.

Tele vagyunk panaszszal, a jaj szó után csupán azért tartunk szünetet, hogy annál nagyobbat sóhajthassunk. Nem jól van ez így t. szaktársaim. Ezzel nem jutunk előbbre, csak nevetségesebbé válunk a többi iparostársunk és a közönség szemében. De ez még hagyján, csakhogy ezáltal anyagilag is érezzük előre nem látásunk súlyos következményeit. — Az ifjabb szaktársakhoz szólok, ugy a segédekhez, mint a mesterekhez, ezeké a jövő, amit öregeink elmulasztottak tenni iparunk érdekében, azt most az ifjabb nemzedéknek kell helyreépítenie. Egyenesen kötelessége!

Számolva a jelen modern viszonyokkal, amikor már »borotváló vasuti kocsik« (nem kell elhinni) szelik át szép hazánk földjét és a hortobagyi gulyás is borbélyt hivat ki a pusztára, nem lehet tagadni, hogy mi magyarok is a haladás és kényelem korszakát teljesen elértük. Szóval felvehetjük a versenyt a művelt nyugattal. S hogy mégis panaszkodunk, annak oka mégis csak elmaradottságunk; hihetetlen, de igaz, mi ugy fizettetjük meg munkánkat, mint az olyan ember, aki nem igaz uton jut portékájához. Sokszor eliteljük külvárosi szaktársainkat, akik a kifüggesztett nevetségés árszabás után dolgoznak, pedig méltánylandó ezeknél ugy közönségük igénye, mint egyéb üzletviszonyok is. Menynyivel elitelendőbb az a belvárosi szaktárs, aki — de elmondom hiven az esetet: Az újabb belváros egyik elsőrendű üzletébe beállít egy uri ember, ki a legalaposabb kiszolgálás után (érts alatta fél órai időt) le tesz négy koronát egy óra tizenöt alapos kiszolgálásért azon megjegyzéssel, hogy az illető fődrász egy vadonutuj fiókberendezést is bocsásson rendelkezésére. Kivánságának elég lesz téve itt a belvárosban, ahol a viszonyok sehogy sem hasonlíthatók a külvárosi viszonyokhoz. — Tessék most még azon rossz szolgálai szokást is figyelembe venni, hogy nagyon kevés kivétellel a bérletjegy árát tizenháromszor köszönik meg. Mire való ez? Vagy bizunk tiszta és helyes munkánkban és megköveteljük árát jogosan és nem szolgálai módon, mint aki másra bizza munkája értékének megítélését, azaz ugy tesz, mintha nem volna biztos munkája jóságában; vagy nem bizunk és akkor ne panaszkodjunk, mert nem érdemlünk tisztességes díjazást. Ezzel rontjuk el, illetve akik rontják az üzletünk, iparunk tisztességét, ezáltal nincs bizalma aztán a közönségnek a tisztességes iparos iránt. — Olvasva szaklapunk legutóbbi számait, melyekben fel van vetve a »Fodrász-mesterek Otthona« eszméjének létesítése, nem győzöm eléggé pártolni ez eszmét, amely ha testet ölt (kell is, hogy így legyen, ez erkölcsi és anyagi kötelességünk) oly nagyot lendíthet iparunk, érdekeink előrejutásán, hogy véleményem szerint eddigi indolenciánk következtében jó egy pár évtizedre kihathat. Mindenesetre annak idején olyan ambiciózus szaktársakat kell élére állítani, akik csakugyan fel fogják venni a harcot a maradiakkal szemben. És nemcsak nyugalmas otthonnak fogják tekinteni a szaktársak, hanem egy olyan testületnek, amely az erkölcsi érdek határain kívül megvédi

Eredeti ROXO BOROTVÁK és elfinomító kövek egyedül ZAORÁL JÁNOS-nál kaphatók.

a szaktársak anyagi érdekeit is. Nem tudom, kik lesznek megbizva az alapszabályok megszerkesztésével, de hiszem, hogy a szaktársak közül többen fogják e lap hasábjain nézeteiket nyilvánítani (?), e nagyfontosságú üggyhöz szólva. Ezen hozzászólást azért is szeretném, mivel reflektálva a lapunkban megjelent »Otthon« című közleményre, szeretném tisztán látni a jobb ügyért méltán lelkesedő t. cikkíró intencióját, amennyiben a többek közt ezt írja: „Nem dobban-e a szív azon gondolatra, hogy a napi küzdelmekről fáradt lelkünk egy magunknak alkotott otthonban megnyugvást pihenést . . .” Hogyan? A t. cikkíró csupán szórakozó, kártyázó, olvasó stb. társaságot vél majdan feltalálni az Otthonban? Avagy talán egy olyan testület lesz, ahol a szórakozós mellett arra is szentelnek időt, hogy a szaktársak minden hóban gyűlés által folyjanak be, irányt s esetleg védelmet adjanak iparunknak, felölelve az ehez tartozó minden érdekünket? Én így fogom fel a létesítendő Otthon eszméjét.

A tanonctartásról szólva ebben látom én is iparunk pangásának legnyomósabb okát, azaz az ebből kifolyó szaporodásból. S ennek megakadályozására, azt hiszem, ipar-testületünk a legilletékesebb fórum. Legjobb lenne ugy eredményezni a dolgot, hogy a szerződések ne legyenek megköthetők. Mindamellett ez egyoldalu védekezés, mert a vidék nagyban szállítja az ujdonsült segédeket a fővárosba. Az lenne a legjobb megállapodás, hogy csak azon segédek juthassanak a fővárosi üzletekbe, akik már dolgoztak Budapesten, azaz a jelenlegi kínálatból legyen fedezhető a kereslet.

Rátérve a szakiskolára s mérlegelve az eddig elhangzott véleményeket, azt hiszem nem állok egyedül nézetemmel, hogy ez idő szerint kivihetetlen az, hogy mindenkit kényszeríthessünk a szakiskola látogatására. Bár a legutóbb hangoztatott terv szerint nagyon helyes volna ez, annál inkább, mert a befizetett összegből egy részt lehetne fordítani szaklapunk havi harmadik megjelentetésére, amelyben illusztrálva lennének az évadnak megfelelő divatos haj- és szakálviseletek. Ezzel nem akarom úgy tüntetni fel a dolgot, hogy ez egyáltalán kivihetetlen, hanem hogy ha csakugyan tenni akarunk valamit ez ügyben, halogatás nélkül tegyük meg. Határozzák el a szaktársak, még a legutolsó külvárosi szaktárs is, hogy csak olyan segédet fogad üzletébe, aki a szakiskolát egy évfolyamon át látogatta. És a szakiskolában előadandó tantárgyak közé csakugyan túlzás nélkül felvehető az illemtan is, mert sajnos, nem rosszakaratulag mondva, inkább hibául rovom fel, nemcsak segédeink, de főnökeink is vannak elegenden, akik a vendég előtt a szolgálatkészséget, előzékenységet lesülyeszti a szolgálaiasság legalacsonyabb fokára. Nem szólva azokról, akik meg egyáltalán nem tudják, hogy mi az illem. S hogy sokszor akarattal érdekeik ellen vétének és önmaguknak ezzel kellemetlenséget csinálnak, erre ismét egy példát mondok, amely hogy így van, bizonyosság az egész szaktársak összesége: Nem hiszem, hogy lenne a fővárosban üzlet, ahol a vendégek borotválása közben történt ujságolvasás ne idézett volna elő kellemetlenséget, sőt vannak üzletek, hol kisebb mérvű baleset is történt e miatt. Tudva azt, hogy ezzel kellemetlenséget szerzünk magunknak és mégis odaadjuk az ujságot vendégeinknek. Tanuja valék több esetben, mikor szaktársaim egyik-másika hétrét görnyedve s a körül táncolt vendég távozta után átkozza azt, aki legelőször adott a vendég kezébe ujságot. S a következő vendégnél mégis kérés nélkül, ugyszólván ráerőszakolta az ujságot arra. Holott ki kellen

az üzletben látható helyen függeszteni, hogy borotválkozás közben ne tessék olvasni, vagy legalább is nem tanácsos. Ilyenek vagyunk mi, t. szaktársaim és ne adj Isten, hogy valaki fölemlitse hibáinkat, mert azt megkövezzük.

Összegezve az itt elmondottakat, tudom lesznek szaktársaim között olyanok is, akiknek fáj a keserű való kimondása, de azoknak vigasztalásul azt mondom, hogy a jó orvosság is keserű, de gyógyulást hoz a betegnek. Már pedig mi betegek vagyunk. A lét betegek. S ha kell a betegnek nyújtandó orvosságot önmagamon próbálom ki. Ugye ezért nem haragszanak?
Zuhany.

Szakiskola.

Mint legilletékesebb fórum óhajtok felvilágosítást adni Schöller Izidor urnak, a szaklap mult számában megjelent cikkére.

A cikkíró azt rója fel a szaktárs uraknak, hogy azért nem törődnek a szakiskolával, mert ez nem „sport dolog”. Hígyje el, hogy szaktársaink által úzótt sport senkit sem tarthat vissza a szakiskola látogatásától, sőt összeegyeztethető ezzel, mert éppen többen látogatnak el kerékpáron, csak sajnálni való, hogy nem még többen pártolják ezt a sportot, mely visszatartja a sport úzóket a füstös kávéházól és a kártyaasztaltól, megtanítja őket a szabad levegő és a szép természet szeretetére, mire nekünk, mint a kik zárt helyiségben dolgozunk, nagy szükségünk van. Hogy szaktársaink nem igen törődnek a szakiskolával, ezt Schöller ur legjobban bizonyítja, mert még most sem tudja, hogy szakiskolánk már 3 év óta új szervezettel működik. A szakiskola vezetésével nincs ugyan megelégedve, de itt keveredik éppen ellenmondásba, miután mégis beismeri rögtön rá, hogy igenis van jó vezetőség a szakiskola élén. Látszik, hogy gondolatait nem tudja kellőképp szavakba önteni. Különben is az egész gondolatmenete úgy össze-vissza zavarodik, hogy ép ezért is nehezen lehet kívánságait, bölcs tanácsait megérteni.

Továbbá azt sem hiszem, hogy egy ugynevezett kényszer rendszabálylyal lehetne a segéd urakat a szakiskola látogatására kényszeríteni és ha igen, akkor nagyon örvendének, ha Önt láthatnám az ily megrendszabályozott kényszer szakiskola élén. Azt írja, hogy a segédek által kényszer útján havi 40—60 fillérből lehetne szép versenyfésülést rendezni és nem volna deficit. Látszik mennyire tájékozatlan a szakiskola körülményeiről. Ha érdeklődik iránta, úgy megnézheti a testületi kimutatásban, hogy nem hogy deficitje nincs a szakiskolának, sőt fölöslege is van. A versenyfésülés pedig éppen az, a melyben eddig köszönet sohasem volt. Az az elégedetlen, hálátlan abcugolás a díjak osztásánál senkinek sincs kedve zsebre venni. Ezek és több ott történt visszaélések indították az illető előljáróságot arra, hogy megreformálják a szakiskolát. Ha jól emlékszik, úgy a már most végzett hallgatók decemberben bemutatták tudásukat, képzettségüket, melylyel bármikor is kiállják a versenyt. Lám, akkor fel lettek szólítva a versenyre az összes főnök és segéd urak, de egyiküknek sem volt bátorságuk sikra szállni.

A mi pedig a tanítást illeti, hogy ahhoz sok szó fér-e, Schöller ur legkevésbé hivatott megbírálni, mert még nem is látta, hogy az előadások hogyan tartatnak most. A szaklapot illatőleg is nagyon téved, hogy a 2 frt díjat erre fizetik a tagtársak, mert a 2 frt többlet a segélyalap javára lesz fordítva. A szaklapot pedig a testület tartja fönn a testület vagyonából.

Eredeti ROXO BOROTVÁK és élfínomító kövek egyedül ZAORAL JÁNOS-nál kaphatók.

Legjobb tanácsom az, ha valaki cikket akar írni és abban tanácsokat osztogatni, úgy győződjék meg személyesen. Amit az ember az újságba ír és így a nyilvánosság elé ad, annak legyen is alapja és főleg bebizonyítható igazsága. De csak hallomás útján, mások besugására írni akármit össze-vissza még sem járja.

Még az uri fodrászat az, a melylyel a cikkíró nincs megelégedve, erre nézve megemlítem, hogy az uri fodrászat tanárai közt volt olyan, a kinek 25—30 hallgatója volt az év elején és mire a tanfornak vége lett, maradt összesen egy és ez az egy is saját segédje volt.

A mostani tanári karról is, meg vagyok győződve, nem vágyódik egyik sem a *champion* címre, erre legfeljebb oly hiu aspirálna, a ki azt reklám címnek használná.

Végre még azt kívánom megjegyezni, hogy a segédi karról nagyon különös nézeten lehet, mikor egy külön be-terítő előadást kíván rendezni.

Mindenesetre azonban reményelem, hogy a cikkíró nézetének megfelelő szakiskola még oly messze van, hogy addig, míg kívánsága teljesülni fog, már egy jövő nemzedék fogja a *sportot* üzni.

Molnár Lajos.

A fodrász-segédek betegsegélyző pénztárá- nak közgyűlése.

Április hó 15-én tartotta a segély-pénztár rendes évi közgyűlését, Joszt Péter elnök elnöklete alatt. Az elnök megállapítván a közgyűlés határozat képességét, üdvözölte a megjelenteket, akik ez alkalommal nem csak saját, hanem megbízóiknak érdekeit is képviselték.

A segély-pénztárak — mondá tovább az elnök — különösen a kötelező segély pénztárak hivatását rég fölismerték és mindig jobban fogják ennek szükségét elismerni. De a segélypénztárak, melyek szakmabeli jelleggel és a testületek kebelében vannak, még sokkal üdvösebb és humánusabb működést fejthetnek ki, mint az általános kerületi pénztárak. Hiszen a saját szakmánk emberei mindig jobban ismerik szaktársaik bajait és jobban gondozzák is.

És most, segély pénztárunk főnállásának 15 évében, a mikorra már az remélhettük volna, hogy sziklaszilárdan áll, vagy hogy legalább is erős tartalék alappal bír; a kedvezőtlen idők legyőzésére; s most azon öntudatra ébredtünk, hogy az olcsó kezelés és jó gazdálkodás dacára alig-alig teljesítheti tagjai iránti kötelességét.

Közel 20,000 korona évi bevételből alig-alig lehet má- a tartalék-alapra elhelyezni valamit és évről-évre kénytelenek vagyunk a törvény által követelt 10% a helyett, hogy elhelyeznők, a kiadások fődözésére fordítani. És így — ha a betegsegélyző pénztárnak nem is kötelessége a vagyon-gyűjtés, — mégis tartanunk kell tőle, hogy kedvezőtlen közegészség-ügyi viszonyok között — erős tartalékalap hiányában — nem teljesíthetjük majd kötelességeinket.

Tehát hibának kell lenni segély-pénztárunk beléletében és ez előttünk már rég nem ismeretlen. Különösen két jelenségre akarok rá mutatni, melyek nagyon is okai annak, hogy mia tuk költségvetésünk kedvezőtlené váljék. Ezen jelenségek nagyon is mutatkoznak és pedig együttesen abban, hogy a vidék oly elemeket szállít a fővárosba, a melyek többé kevésbé rossz anyagi viszonyok miatt, mint tönkre jutott exisztenciák jönnek ide. Az egyik kategóriába tartoznak a tönkre ment főnökök, a másikba a hosszú betegségben sanyalódó segédek.

A főnökök, ha még előbbi kis vagyonuk romjaival képesek arra, hogy üzletet nyithassanak, azt rendesen feleségük nevére irattják és ők maguk üzletvezető minőségben saját üzletükben működnek.

Ha tehát ilyen szaktársunk beteges, akkor az betegsége dacára is tovább marad üzletvezetőnek, hisz saját neje, nem fogja őt elküldeni romlott egészsége miatt! És ennél fogva folytonosan a betegsegélyző pénztár terhére kell hogy legyen, hiszen annak, amíg üzletvezetőnek van bejelentve — törvény szerint köteles tagja. Így tehát élvezi a táppénzt 20 hétig és azután, rövid megszakitás után ismét 20 hétig.

A segédek pedig, akik betegnek jönnek a fővárosba, csak azon vannak — és ez rendesen sikerül is nekik — hogy valamely, talán régi ismerős főnökénél alkalmazást nyerjen, aki őket segédnek bejelenti. Ha az megtörtént, egy-két hét után kórházba mennek és a segélypénztár viseli a drága ápolási terheket, sok esetben hosszú ideig, néhány száz korona erejéig.

Az igazgatóságnak tehát — végzé beszédét az elnök — kötelessége lesz ezen tarthatatlan viszonyok megváltoztatása és önök vannak hivatva ez alkalommal is oly férfiakat választani, akik szívéből viselik az intézmény érdekeit és a kik tudnak is, akarnak is a fölmerülő bajokon segíteni. Ez után a közgyűlést megnyitottak nyilvánította.

Az elnök szép és magvas beszédét lelkesen megélje- nezték.

Napirend 1. A betegsegélyző pénztár igazgatóságának évi jelentése, egyhangulag tudomásul vétetett, valamint az 1901. évi pénztári számadás és mérleg jóvá hagyatott és a felmentvényt megadatott.

Az 1902. évi költség előirányzat egyhangulag elfogad- tatott és csak a hátralékos tagsági díjak tételénél folyt egy kis vitatkozás.

A közgyűlés az igazgatóságba a főnökök részéről be- választotta Gerber Antalt és Marx Pétert rendes, Galdon Lajost és Svercsék Jánost póttagnak. Segédekből Paulik Józsefet, Kálmán B. Lajost, Deffert Jánost és Jakobovics Ferencet rendes, Iványi Istvánt, Fülöp Istvánt, Molnár Gyulát, Pajtás Andrást és Reisinger Bélát póttagnak.

A választott bíróságba a főnökből: Baumann Károlyt és Verdes Árpádot rendes, Gajárszky Józsefet póttagnak. A segédekből: Szegedy Lászlót, Vujkovics Andrást, Schwartz Pétert és Feischhammel Richárdot rendes, Vas István és Lefort Miklóst póttagnak. A felügyelő bizottságba a főnökből: Schöller Izidort rendes, Lindinger Józsefet pedig póttagnak. A segédekből: Tass Zsigát, Marity Dénest rendes, Fábían Jenőt és Deffert Gáspárt póttagnak. Ellenőrnek szótöbbség- gel: Pauli Gyulát választották.

A választások kihirdetése után, az elnök szép szavakkal bezárta a közgyűlést.

Vegyes hírek.

Gyász. Részyéttel értesülünk, hogy *Birkenheuer* József, testületünk buzgó előljárósági tagjának családjában oltott ki egy reménydus életet a rideg halál. Április hó 10-én, rövid szenvedés után szenderült jobblétre *Irma* leánya, életének 13-ik évében.

Megdöbbenve látjuk a virág hullását s fájdalommal tölti el lelkünket, mikor ily hamar látjuk visszatérni az anyaföldbe azt, ki még az életben nem is élt. De a Minden- ható akarata kifürkészhetetlen. A bánatos szülők nyerjenek vigaszt az élő gyermekükben s az általános részvétben, melylyel bánatukban osztozunk.

Eredeti ROXO BOROTVÁK és élfínomító kövek egyedül ZAORÁL JÁNOS-nal kaphatók.

a szaktársak anyagi érdekeit is. Nem tudom, kik lesznek megbizva az alapszabályok megszerkesztésével, de hiszem, hogy a szaktársak közül többen fogják e lap hasábjain nézeteiket nyilvánítani (?), e nagyfontosságú üggyhöz szólva. Ezen hozzászólást azért is szeretném, mivel reflektálva a lapunkban megjelent »Otthon« című közleményre, szeretném tisztán látni a jobb ügyért méltán lélkésedő t. cikkíró intencióját, amennyiben a többek közt ezt írja: „Nem dobban-e a sziv azon gondolatra, hogy a napi küzdelmekről fáradt lelkünk egy magunknak alkotott otthonban megnyugvást pihenést . . .” Hogyan? A t. cikkíró csupán szórakozó, kártyázó, olvasó stb. társaságot vél majdan feltalálni az Otthonban? Avagy talán egy olyan testület lesz, ahol a szórakozós mellett arra is szentelnek időt, hogy a szaktársak minden hóban gyüles által folyjanak be, irányt s esetleg védelmet adjanak iparunknak, felölve az ehez tartozó minden érdekünket? Én így fogom fel a létesítendő Otthon eszméjét.

A tanonctartásról szólva ebben látom én is iparunk pangásának legnyomósabb okát, azaz az ebből kifolyó szaporodásból. S ennek megakadályozására, azt hiszem, ipar-testületünk a legilletékesebb fórum. Legjobb lenne ugy eredményezni a dolgot, hogy a szerződések ne legyenek megköthetők. Mindamellet ez egyoldalu védekezés, mert a vidék nagyban szállítja az ujdonsült segédeket a fővárosba. Az lenne a legjobb megállapodás, hogy csak azon segédek juthassanak a fővárosi üzletekbe, akik már dolgoztak Budapesten, azaz a jelenlegi kínálatból legyen fedezhető a kereslet.

Rátérve a szakiskolára s mérlegelve az eddig elhangzott véleményeket, azt hiszem nem állok egyedül nézetemmel, hogy ez idő szerint kivihetetlen az, hogy mindenkit kényszeríthessünk a szakiskola látogatására. Bár a legutóbb hangoztatott terv szerint nagyon helyes volna ez, annál inkább, mert a befizetett összegből egy részt lehetne fordítani szaklapunk havi harmadik megjelentetésére, amelyben illusztrálva lennének az évadnak megfelelő divatos haj- és szakálviseletek. Ezzel nem akarom ugy tüntetni fei a dolgot, hogy ez egyáltalán kivihetetlen, hanem hogy ha csakugyan tenni akarunk valamit ez ügyben, halogatás nélkül tegyük meg. Határozzák el a szaktársak, még a legutolsó külvárosi szaktárs is, hogy csak olyan segédet fogad üzletébe, aki a szakiskolát egy évfolyamon át látogatta. És a szakiskolában előadandó tantárgyak közé csakugyan tulás nélkül felvehető az illemtan is, mert sajnos, nem rosszakaratulag mondva, inkább hibául rovom fel, nemcsak segédeink, de főnökeink is vannak elegenden, akik a vendég előtt a szolgálatkészséget, előzékenységet lesülyeszti a szolgálaiasság legalacsonyabb fokára. Nem szólva azokról, akik meg egyáltalán nem tudják, hogy mi az illem. S hogy sokszor akarattal érdekeik ellen vétének és önmaguknak ezzel kellemetlenséget csinálnak, erre ismét egy példát mondok, amely hogy így van, biznyság az egész szaktársak összesége: Nem hiszem, hogy lenne a fővárosban üzlet, ahol a vendégek borotválása közben történt ujságolvasás ne idézett volna elő kellemetlenséget, sőt vannak üzletek, hol kisebb mérvű baleset is történt e miatt. Tudva azt, hogy ezzel kellemetlenséget szerzünk magunknak és mégis odaadjuk az ujságot vendégeinknek. Tanuja valék több esetben, mikor szaktársaim egyik-másika hétrét görnyedve s a körül táncolt vendég távozta után átkozza azt, aki legelőször adott a vendég kezébe ujságot. S a következő vendégnél mégis kérés nélkül, ugyszólván ráerőszakolta az ujságot arra. Holott ki kellen

az üzletben látható helyen függeszteni, hogy borotválkozás közben ne tessék olvasni, vagy legalább is nem tanácsos. Ilyenek vagyunk mi, t. szaktársaim és ne adj Isten, hogy valaki fölemlitse hibáinkat, mert azt megkövezzük.

Összegezve az itt elmondottakat, tudom lesznek szaktársaim között olyanok is, akiknek fáj a keserű való kimondása, de azoknak vigasztalásul azt mondom, hogy a jó orvosság is keserű, de gyógyulást hoz a betegnek. Már pedig mi betegek vagyunk. A lét betegek. S ha kell a betegnek nyújtandó orvosságot önmagamon próbálom ki. Ugye ezért nem haragszanak?
Zuhany.

Szakiskola.

Mint legilletékesebb fórum óhajtok felvilágosítást adni Schöller Izidor urnak, a szaklap mult számában megjelent cikkére.

A cikkíró azt rója fel a szaktárs uraknak, hogy azért nem törődnek a szakiskolával, mert ez nem „sport dolog”. Higyje el, hogy szaktársaink által üzött sport senkit sem tarthat vissza a szakiskola látogatásától, sőt összeegyeztethető ezzel, mert éppen többen látogatnak el kerékpáron, csak sajnálni való, hogy nem még többen pártolják ezt a sportot, mely visszatartja a sport üzöket a füstös kávéházól és a kártyaasztaltól, megtanítja őket a szabad levegő és a szép természet szeretetére, mire nekünk, mint a kik zárt helyiségben dolgozunk, nagy szükségünk van. Hogy szaktársaink nem igen törődnek a szakiskolával, ezt Schöller ur legjobban bizonyítja, mert még most sem tudja, hogy szakiskolánk már 3 év óta új szervezettel működik. A szakiskola vezetésével nincs ugyan megelégedve, de itt keveredik éppen ellenmondásba, miután mégis beismeri rögtön rá, hogy igenis van jó vezetőség a szakiskola élén. Látszik, hogy gondolatait nem tudja kellőkép szavakba önteni. Különben is az egész gondolatmenete úgy össze-vissza zavarodik, hogy ép ezért is nehezen lehet kívánságait, bölcs tanácsait megérteni.

Továbbá azt sem hiszem, hogy egy ugynevezett kényszer rendszabálylyal lehetne a segéd urakat a szakiskola látogatására kényszeríteni és ha igen, akkor nagyon örvendének, ha Önt láthatnám az ily megrendszabályozott kényszer szakiskola élén. Azt írja, hogy a segédek által kényszer utján havi 40—60 fillérből lehetne szép versenyfésülést rendezni és nem volna deficit. Látszik mennyire tájékozatlan a szakiskola körülményeiről. Ha érdeklődik iránta, ugy megnézheti a testületi kimutatásban, hogy nem hogy deficitje nincs a szakiskolának, sőt fölöslege is van. A versenyfésülés pedig éppen az, a melyben eddig köszönet sohasem volt. Az az elégedetlen, hálátlan abcugolást a díjak osztásánál senkinek sincs kedve zsebre venni. Ezek és több ott történt visszaélések indították az illető előljáróságot arra, hogy megreformálják a szakiskolát. Ha jól emlékszik, ugy a már most végzett hallgatók decemberben bemutatták tudásukat, képzettségüket, melylyel bármikor is kiállják a versenyt. Lám, akkor fel lettek szólítva a versenyre az összes főnök és segéd urak, de egyiküknek sem volt bátorságuk sikra szállni.

A mi pedig a tanítást illeti, hogy ahhoz sok szó fér-e, Schöller ur legkevésbé hivatott megbírálni, mert még nem is látta, hogy az előadások hogyan tartatnak most. A szaklapot illatőleg is nagyon téved, hogy a 2 frt díjat erre fizetik a tagtársak, mert a 2 frt többlet a segélyalap javára lesz fordítva. A szaklapot pedig a testület tartja fönn a testület vagyonából.

Eredeti ROXO BOROTVÁK és élfínomító kövek egyedül ZAORAL JANOS-nál kaphatók.

Legjobb tanácsom az, ha valaki cikket akar írni és abban tanácsokat osztogatni, úgy győződjék meg személyesen. Amit az ember az ujságba ír és így a nyilvánosság elé ad, annak legyen is alapja és főleg bebizonyítható igazsága. De csak hallomás útján, mások besugására írni akármit össze-vissza még sem járja.

Még az úri fodrászat az, a melylyel a cikkíró nincs megelégedve, erre nézve megemlítem, hogy az úri fodrászat tanárai közt volt olyan, a kinek 25—30 hallgatója volt az év elején és mire a tanfomnak vége lett, maradt összesen egy és ez az egy is saját segédje volt.

A mostani tanári karról is, meg vagyok győződve, nem vágyódik egyik sem a *champion* címre, erre legfeljebb oly hiu aspirálna, a ki azt reklám címnek használna.

Végre még azt kívánom megjegyezni, hogy a segédi karról nagyon különös nézeten lehet, mikor egy külön be-terítő előadást kíván rendezni.

Mindenesetre azonban reményelem, hogy a cikkíró nézetének megfelelő szakiskola még oly messze van, hogy addig, míg kívánsága teljesülni fog, már egy jövő nemzedék fogja a *sportot* űzni.

Molnár Lajos.

A fodrász-segédnek betegsegélyező pénztárá- nak közgyűlése.

Április hó 15-én tartotta a segély-pénztár rendes évi közgyűlését, Joszt Péter elnök elnöklete alatt. Az elnök megállapítván a közgyűlés határozat képességét, üdvözölte a megjelenteket, akik ez alkalommal nem csak saját, hanem megbízóiknak érdekeit is képviselték.

A segély-pénztárak — mondá tovább az elnök — különösen a kötelező segély pénztárak hivatását rég fölismerték és mindég jobban fogják ennek szükségét elismerni. De a segélypénztárak, melyek szakmabeli jelleggel és a testületek kebelében vannak, még sokkal üdvösebb és humánusabb működést fejthetnek ki, mint az általános kerületi pénztárak. Hiszen a saját szakmánk emberei mindég jobban ismerik szaktársaik bajait és jobban gondozzák is.

És most, segély pénztárunk főnállásának 15. évében, a mikorra már az remélhettük volna, hogy sziklaszilárdan áll, vagy hogy legalább is erős tartalék alappal bír; a kedvezőtlen idők legyőzésére; s most azon öntudatra ébredtünk, hogy az olcsó kezelés és jó gazdálkodás dacára alig-alig teljesítheti tagjai iránti köteleességét.

Közel 20,000 korona évi bevételből alig-alig lehet má. a tartalék-alapra elhelyezni valamit és évről-évre kénytelenek vagyunk a törvény által követelt 10% a helyett, hogy elhelyeznők, a kiadások fődözésére fordítani. És így — ha a betegsegélyező pénztárnak nem is kötelezése a vagyon-gyűjtés — mégis tartanunk kell tőle, hogy kedvezőtlen közegészségügyi viszonyok között — erős tartalékalap hiányában — nem teljesíthetjük majd kötelezéseinket.

Tehát hibának kell lenni segély-pénztárunk beléletében és ez előttünk már rég nem ismeretlen. Különösen két jelenségre akarok rá mutatni, melyek nagyon is okai annak, hogy mia tuk költségvetésünk kedvezőtlené válják. Ezen jelenségek nagyon is mutatkoznak és pedig együttesen abban, hogy a vidék oly elemeket szállít a fővárosba, a melyek többé kevésbé rossz anyagi viszonyok miatt, mint tönkre jutott existenciák jönnek ide. Az egyik kategóriába tartoznak a tönkre ment főnökök, a másikba a hosszú betegségben sanyalódó segédnek.

A főnökök, ha még előbbi kis vagyonuk romjaival képesek arra, hogy üzletet nyithassanak, azt rendesen feleségük nevére irattják és ők maguk üzletvezető minőségben saját üzletükben működnek.

Ha tehát ilyen szaktársunk beteges, akkor az betegsége dacára is tovább marad üzletvezetőnek, hisz saját neje, nem fogja őt elküldeni romlott egészsége miatt! És ennél fogva folytonosan a betegsegélyező pénztár terhére kell hogy legyen, hiszen annak, amíg üzletvezetőnek van bejelentve — törvény szerint köteles tagja. Így tehát élvezzi a táppénzt 20 hétig és azután, rövid megszakitás után ismét 20 hétig.

A segédnek pedig, akik betegnek jönnek a fővárosba, csak azon vannak — és ez rendesen sikerül is nekik — hogy valamely, talán régi ismerős főnökénél alkalmazást nyerjen, aki őket segédnek bejelenti. Ha az megtörtént, egy-két hét után kórházba mennek és a segélypénztár viseli a drága ápolási terheket, sok esetben hosszú ideig, néhány száz korona erejéig.

Az igazgatóságnak tehát — végzé beszédét az elnök — kötelessége lesz ezen tarthatatlan viszonyok megváltoztatása és önök vannak hivatva ez alkalommal is oly férfiakat választani, akik szívélyesen viselik az intézmény érdekeit és a kik tudnak is, akarnak is a fölmerülő bajokon segíteni. Ez után a közgyűlést megnyitottak nyilvánította.

Az elnök szép és magvas beszédét lelkesen megéljelezték.

Napirend 1. A betegsegélyező pénztár igazgatóságának évi jelentése, egyhangulag tudomásul vétetett, valamint az 1901. évi pénztári számadás és mérleg jóvá hagyatott és a felmentvény megadatott.

Az 1902. évi költség előirányzat egyhangulag elfogadott és csak a hátralékos tagsági díjak tételénél folyt egy kis vitatkozás.

A közgyűlés az igazgatóságba a főnökök részéről be- választotta Gerber Antalt és Marx Pétert rendes, Galdon Lajost és Svercsek Jánost póttagnak. Segédkekből Paulik Józsefet, Kálmán B. Lajost, Deffert Jánost és Jakobovics Ferencet rendes, Iványi Istvánt, Fülöp Istvánt, Molnár Gyulát, Pajtás András és Reisinger Bélát póttagnak.

A választott bíróságba a főnökből: Baumann Károlyt és Verdes Árpádot rendes, Gajárszky Józsefet póttagnak. A segédkekből: Szegedy Lászlót, Vujkovics András, Schwartz Pétert és Feischhammel Richárdot rendes, Vas István és Lefort Miklóst póttagnak. A felügyelő bizottságba a főnökből: Schöller Izidort rendes, Lindinger Józsefet pedig póttagnak. A segédkekből: Tass Zsigát, Marity Dénest rendes, Fábrián Jenőt és Deffert Gáspárt póttagnak. Ellenőrnek szótöbbséggel: Pauli Gyulát választották.

A választások kihirdetése után, az elnök szép szavakkal bezárta a közgyűlést.

Vegyes hírek.

Gyász. Részvétellel értesülünk, hogy *Birkenheuer* József, testületünk buzgó előjárósági tagjának családjában oltott ki egy reménydus életet a rideg halál. Április hó 10-én, rövid szenvedés után szenderült jobblétre *Irma* leánya, életének 13-ik évében.

Megdöbbenve látjuk a virág hullását s fájdalommal tölti el lelkünket, mikor ily hamar látjuk visszatérni az anyaföldre azt, ki még az életben nem is élt. De a Mindenható akarata kifürkészhetetlen. A bánatos szülők nyerjenek vigaszt az élő gyermekükben s az általános részvétben, melylyel bánatukban osztozunk.

Eredeti ROXO BOROTVÁK és élfínomító kövek egyedül ZAORÁL JÁNOS-nal kaphatók.

Munkakönyvek kiadása. A f6v. tanács harmincas bizottsága el6terjesztést tett, hogy — az iparügyi közigazgatás egyszerűsítése érdekében — a munkakönyvek kiállításánál ne kutassák az illetőséget; továbbá, hogy a külön ipari törzskönyvi lapok és külön nyilvántartás helyett, csak nyilvántartás vezettessék, végül, hogy az iparügyek elvonassanak a kerületi el6ljáráóságoktól s központosítottassanak. A tanács csak ahhoz járult hozzá, hogy a kormányhoz fölriratot intézzenek, hogy az illetőség kutatása nélkül adják ki a végleges munkakönyveket.

Hymenhir. Mint értesülünk, *Schulder* Márton szakértársunk eljegyezte özv. *Richter* Péternét. — Gratulálunk.

Kimutatás. A budapesti munkaközvetítő intézetnél e héten szakmánkból a kínálat 17, a kereslet pedig 56 volt.

Szerkesztői üzenetek.

A kéziratok legkésőbb 8 és 24-ikéig bezárólag küldendők be.

Kéziratok nem adatnak vissza.

V. J. (Budapest.) Cikkét, személyes élénél fogva nem közölhetjük s ne is kívánjon ilyesmit közöltetni, mert ha közölnék, akkor a büntető törvénybe üt6znék, de ön is!

B. M. Cikkében igen helyes eszmét pendit, csak hogy e pár szó, melyet leirt csak eszme és nem cikk. Ezt előbb föl kellene dolgozni. Lehet, hogy alkalmaslag foglalkozunk a témával vagy ha tudja, dolgozza ön jobban ki. Szerkeszt6nk köszöni a bizalmat s kész is az ügyet fölkarolni, csak sokan volnának oly lelkes katonák, mint ön.

V. D. (Budapest.) Tul elfoglaltság miatt ismét elmaradt.

K. J. (Budapest.) Nem, az idén nem volt, 1903. évi »Fodrász Naptár« lesz az első. Szívesen vesszük a naptár részére, de annak szakdolgoznak kell lenni és jónak. A képeket majd mi hozzá rajzoltatjuk. 2. Nem az ipartestület fogja kiadni, hanem a *Nagel* nyomda.

N. B. (Budapest.) Szívesen közöljük mindenkor cikkét, de hogy ne töröljünk, arra utasítást el nem fogadhatunk, Ennek megítélésére mi vagyunk kompetensek.

Egyébként a szívélyes üdvözetét köszönjük és önnek is küldjük.

A budapesti fodrász-segédék betegsegélyző-penztár orvosainak névjegyzéke.

Kezelő orvosok:

Pesti oldalon:

Dr. Sebök Zsigmond V., Sólyom-utca (Mentő palota.)

Dr. Dolecsko János, VIII., Üllői-ut 2. sz.

Dr. Glass Rezső Wesselényi-u. 16. szám.

Dr. Csányi Aladár, VII., Csömöri-ut 12. szám.

Dr. Cseley József, IX., Üllői-ut 79. szám.

Dr. Ertl Géza, VIII., József-körut 87. szám.

Dr. Szinessy József, VIII., Mária-utca 20. szám.

Dr. Pollitzer Alfréd, V., Mérleg-u. 9. szám.

Dr. Ungar Imre VI., Teréz-körut 30.

Dr. Garamy Béla, VI. ker., Rózsa-utca 62.

Dr. Varga Géza, VI., Laudon-utca 9. sz. Rendel. d. u. 3—4-ig.

Dr. Waldmann Fülöp VIII., Aggteleki-utca 2. sz.

Dr. Fülöp Jakab Gyula, IX., Viola-utca 11. sz.

Budai oldalon:

Dr. Stipanics Elek I., Krisztina-tér 7. szám.

Dr. Steiner Károly, II., Zsigmond-utca 5. szám.

Dr. Berger Lipót, III., Mókus-utca 14. szám.

K6bányai orvos:

Dr. Spitz Mór, X., Liget-utca 1. szám.

Fogorvosok:

A pesti oldalon:

Dr. Grosz Sándor, Károly-körut 7. sz.

Mezey Péter, Múzeum-körut 21. szám, II. emelet.

Junger József, VIII., R6kk Szilárd-utca 11. szám.

A budai oldalon:

Dr. Kohn Dániel, II. ker., F6-utca 7. szám.

Ellen6rz6 orvosok:

I., II., III., V. és VI. kerületek részére:

Dr. Bauer Károly, VI., Szondy-utca 11. II. em. Rendel. 2—3 óráig, ünnep és vasárnapokon 8—9 óráig;

IV., VII., VIII., IX., és X. kerületekre:

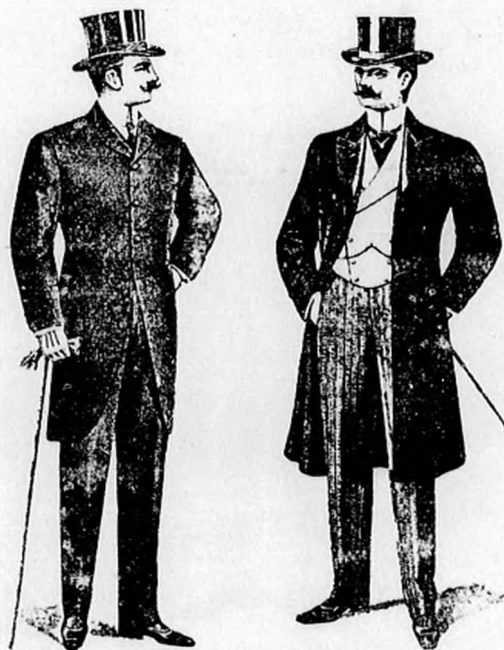
Dr. Drechsler Dezs6 IV., Vámház-körut 16. sz. rendel. u. 3—4 óráig, vásár- és ünnepnapokon reggel 8—9 óráig.

Járó betegeket az ellen6rz6 orvosok kezelik, a megjelölt rendelési órákban díjtalanul.

Felel6s szerkeszt6: *Paulik József*.

Lapszerkeszt6 bizottság: *Joszt Péter és Réthly Arpád*.

Kiadja: *Nagel István könyvnyomdája Budapest, VII., V6r6smarty-utca 17.*

Ruha teszi az embert!

A ki olcsón és mégis finoman akar öltözközködni forduljon

Davidovits M.

f6rfi-szab6hoz

Budapest, VII., Csányi-utca 10.

hol a legdivatosabb és legszebb ruhák kitün6 min6ségben, olcsó áron készülnek.

Levelez6-lappal való értesítésre szívesen házhoz jön és mintákkal szolgál.

ALAPITTATOTT 1849.

KARTSCHOCKE J. és FIA

kefe- és ecsetgyár

BUDAPEST.

Gyár és raktár:

VIII. STÁHLY-UTCZA 15.

Raktár:

IV. DEAK FERENCZ-TÉR 4

☛ Telefon 60—43. ☚

FROMM JÁNOS

kárpitós és diszitó

BUDAPEST.

V., Báthory utca 25 sz.

Elvállal minden e szakmába vágó munkákat, ugymint

papír-kárpitozásokat,

üzlet-átalakításokat

valamint fodrászok részére

ülő- és fejpárnák készítését

a legjutányosabb áron.

LIPP FERENCZ

— m ű k ö s z ö r ű m e s t e r —
Budapest, IX., Soroksári-utca 5. szám.

Villanyerőre berendezett borotva homorú mű-köszörűde és aczéláru raktár.

Ajánlom a tekintetes fodrász és borbély urak részére az üzletemben legujabban megérkezett

valódi angol borotvákat

melyek saját műhelyemben lettek kiköszörülve francia él, félhomorú, vagy egész homorúan darabonként 1 frt 50 krért bármilyen szélességben jótállás mellett. Ugyzsinthe valódi angol és francia haj és szakálvágó ollók és gépek. — A vidéki megrendeléseket a legpontosabban azonnal, a köszörüléseket pedig 6 nap alatt teljesitem jótállás mellett. — A nálam vásárolt tárgyakat nem tetszés esetén vissza fogadom kicserélni.

1874 ALAPITOTT 1869. 1873 BEJEGYZETT CZÉG

SCHULEK SÁNDOR

műkéses mester

Budapest, VII., Király-utca 3. szám.

Nagy raktár: borotvákban, fodrász ollókban, lehzó kövekben, és szijjakban, továbbá szakál- és hajvágó gépekben, stb. kitűnő gyártmányok, olcsó árak.

Egy finom gyártmányu borotva fodrászok részére 1,50-től 2 frt. Minden nálam vett új borotva úgy van élesítve, hogy rögtön használatba vehető.

Javítások a legjobban, gyorsan és pontosan olcsó áron eszközöltetnek.

Az általam eszközölt köszörülések után a borotva minden lehzás nélkül rögtön használható. 2

Törv. védve.

DODORAL JÁNOS
BUDAPEST
VIII. ker. Baross-utca 5.

1896 M. VILÁNY ERŐHE BERENDEZETT BOROTVA HOMORÚ KÖSZÖRŰLŐ MŰHELY. *Erste ungarische Rasirmesser hohlschleiferei mit electrischen betrieb.*
ÉS SAJÁT GYÁRTMÁNYU ACZÉLÁRUK RAKTÁRA. *Lager von SELBST erzeugten Stahlwaaren und fabriks Lager.*
Gyáriraktár, a legjobb Angol Német, francia, és Svéd aczélárúkból. *aus den besten Englischen, Deutschen, Französischen u. Svedischen Stahlwaaren.*
Szabadalmak tulajdonosa, Magyar, francia Német kir. udalmi mintavédjegy. *Inhaber von K. Ung. Öst. patenta u. Deutschen Reich. musterschutz.*
és Osztr. szed.

Van szerencsém tisztelette értesíteni a t., borbély és fodrász urakat, hogy a legujabb és jelenleg a legjobb **Special Roxo Razor** borotvák megérkeztek, melyek valódi angol gyártmányu és kitűnő tartós élű és könnyű kezelésüknel fogva a legjobban ajánlhatom.

Ára: keskeny --- kor. 5.—
széles --- kor. 6.—

Továbbá felhivom szives figyelmét, borotvaél finomító **zöld fenő kövekre**, melyeket a legjobban ajánlom, árai:

hosszu	széles	kor.
14 ctm.	3 ctm.	1.—
18 >	4 >	2.40
22 >	4 1/2 >	4.—
25 >	4 1/2 >	6.—

18, 22, 25 ctm-es kövekből fele is kapható fél árban.

Kitüntetve a párisi világkiállításon
1900-ban ezüst éremmel.

Szabadalmazott **Walaschek-féle** borotva fenő kézi szijak (Lederfa) 22 1/2 cm. hosszú 5 cm. széles 1 K. 50 fillér.

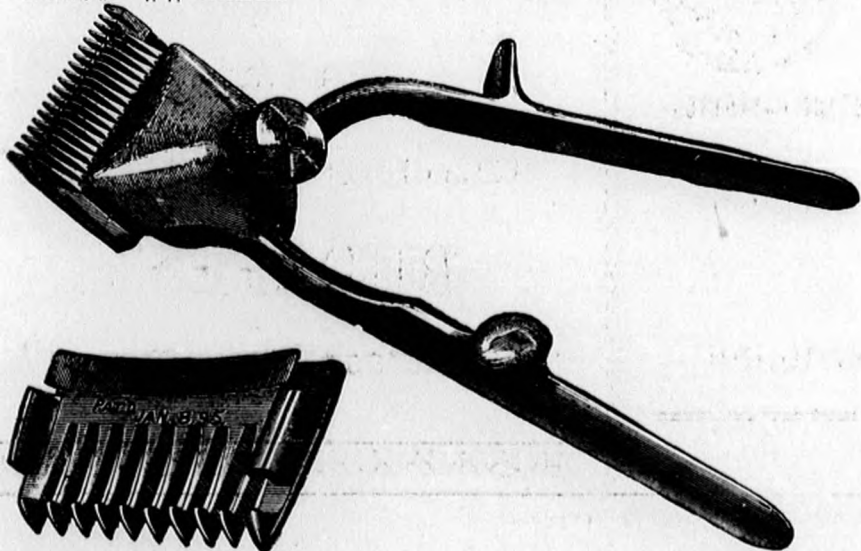
Wide Awake

legujabb amerikai hajvágó gép 3, 5 és 7 mm. vágáshoz, két fésűvel 5 kor. 50 fillér.

Képes érjegyzékkel ingyen és bérmentve szivesen szolgálók.

Teljes tisztelettel

Zaoral János.

Első és legrégibb német

MŰ ES BERETVA KÖSZÖRŰLDE
JOSEF HELLER, MÜNCHEN

RUMFORDSTRASSE 1/a

Legnagyobb raktár legjobb saját holköszörülési
valódi angol beretvákban

Sz.		K. fill	Sz.		K. fill
1	Széles fekete nyéllal	2 15	13	Bengall 1/2 széles	2 15
2	1/2 széles "	2 15	15	Bengall 1/2 széles ff	3 15
3	Széles finom fekete "	2 60	43	Bengall koszorúval 1/8" sz.	3 30
4	1/2 széles "	2 60	18	Pfeifen 1/2 széles ff	3 —
6	1/2 széles ff	3	31	Jos. Elliots 1/2 széles	2 10
7	Széles ff lapos nyél	3 60	14	Jos. Elliots 1/2 széles ff	3 —
8	1/2 széles ff "	3 60	38	S. Pearson & Cie. 1/2 széles	2 40
9	Széles ff "	4 15	19	S. Pearson & Cie. 1/2 " ff	3 10
9 1/2	1/2 széles ff "	4 15	48	Johnson 7 csillag	2 15
11	Wiener Schaberl	3 —	34	Johnson 7 csillag ff 1/2 szél.	3 20

Köszörülési árak:

	K. fill		K. fill
Berotva, új él köszörülése	60	Beretve, új, vastag, homoru	1 —
" francia	60	Minden olló	40
" homoru köszörülés	70	" új csavar	25
" vastag vagy kicsorbult homoru	85	" hajvágógép	1 20

Valamennyi új beretva francia köszörüléssel is szállítatik, a régi beretvák, hajvágó ollók és hajvágó gépek köszörülése legrövidebb idő alatt és legpontosabban eszközöltetnek

Valódi francia hajvágó ollók legfinomabb „Pierron” jegyűek 4 kor. 15 fill.-től feljebb. Német haj és csiptető ollók, úgy mint minnemi haj- és szakállvágó gépek.

Sárga és zöld lehzó kövek, lehzó szijak, valamint különféle fodrász eszközök. Teljes üzleti berendezések.

Elsőrangú mintaterem saját házában.

Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek.

FLASNER LAJOS

Első magyar villanyerőre berendezett borotva homoru köszörüldeje és aczél áru raktára

Budapest, VIII., József-körut 17.

Van szerencsém a tisztelt borbély és fodrász uraknak b. tudomására adni, hogy aczél áru raktáramat sokkal megnagyobbítottam, ennek folytán a legfinomabb angol borotvákat tartom raktáromom, melyek saját műhelyemben lesznek köszörülve. Ára drb.-ként 2.80 fill.-től kezdve felfelé. Haj- szakáll-vágó ollók, melyek a legfinomabb aczélból készítve és kéz által kovacsolva vannak, melyek a leghiresebb angol, francia és solingeni gyárakból vannak raktáromon.

Azon kívül raktáromon tartok mindenféle legjobb haj- és szakál vágó gépeket, ugymint Bariquand & Marre, Juwel, Comfort, Ideál, Koh-i-nor, Atlasz és Dalila. Az említett Dalila haj- és szakállvágó gép, melynek Bariquand & Marre a gyárosa és a legutóbbi találmánya és jelenleg a legjobb és a tiszt lt borbély- és fodrász uraknak legjobban ajánlom, azért, mert a Dalila gép könnyű járása által munkaközben az ember kezét nem fárasztja.

Nagy válaszlék belgai olaj fenő kövekben, úgy mint fenő szijak (gurtni), köröm csipő, köröm reszelő, stb.

Minden nálam vásárolt szerszám jó minőségéért jót állok, a meg nem felelőt vissza veszem és kicserélem.

A legújabb haj- és szakáll-vágó gép köszörülő gépet kaptam, melylyel azon célt értem el, hogy ezentul a haj- és szakáll vágó gépeket olcsóbban jobban és gyorsabban tudom köszörülni.

Köszörülési árak:

Egész homoru	1.20 fill.	Hajvágó olló	50 fill.
Fél homoru	1.20	Szakáll vágó olló	50
Francia	1.20	Haj vágó gép	80
Berotva új él	— .60	Szakáll vágó gép	80

Fodrász segédek állás elnyerésre ajánlatnak, úgy helybeni, valamint vidékre, tekintettel nagy ismeretségemre.

Képes árjegyzéket kívánatra ingyen és bérmentve küldök.

A legkitünőbb szappan

a mohácsi

Hungária borbély-szappan.

Hirneves fodrászok által kipróbáltatott és kitünőnek találtatott.

Habja tartós és nem szárad, ennél fogva takarékossági szempontból igen ajánlatos.

Többféle és legkellemesebb illatokkal, mint:

mandula, citrom, levendulával, valamint ugyanily minőségben szagtalanul is

Kapható:

A budapesti fodrászok fogyasztási szövetkezeténél

és özv. Dankovszky Istvánnénál.

Gyáros: Kohn Manó, Mohács.

Hirdetések

felvételnek

elap

kiadóhivatalában

BUDAPEST,

VII., Vörösmarty-utca 17.

